

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Ménage à quatre

La història. París, avui. Rachel coneix Vincent a la feina, organitza un sopar amb les parelles respectives i l'intercanvi amorós esclata qual incendi forestal estiuenc, i el *ménage à quatre* aviat desembocarà en un quartet eròtico-sentimental de tedioses gimnàstiques sexuals.

La pel·lícula. "Cómo se pueden querer dos mujeres a la vez y no estar loco", es preguntava tot cantant Antonio Machín temps ha a *Corazón loco*, a dia d'avui versionat per Diego El Cigala i José Mercé. El francès Antony Cordier (Tours, 1973) ha orquestrat un quartet amorós entre dues parelles amb afinitats electives un tant difoses en aquesta comèdia sentimental cent per cent francesa. Quedi clar que per *francesa* hom entén pentinar el gat i la gata (maula) en tedioses i, pretesament voluptuoses, tardes perdudes entre el catre i la taula, és a dir, del cos deixant-se anar al gust del paladar i la libido. Que això succeeixi, de grat per força, entre parelles d'amics, coneguts o simplement col·legues laborals, és qüestió del tot transversal. Cordier embasta un pedaç epidèrmic entre uns personatges dels que gens en sabem de les seves filies i fòbies: Franck i Teri, amants, ell és massatgista i ella gimnasta; Rachel i Vincent, amants, ella dissenya joies i ell webs. A partir d'aquí, *top secret*. Clar que, si ens poséssim transcendents, ¿qui pot enten-

dre perquè dos perfectes desconeguts s'alliten, procreen, fan vida en comú, s'inscriuen al cadastre, emboliquen la família, i, fins i tot, s'endeuten a la Caixa..? Però tornem a una pel·li que, com el *pre-si Mas*, només té voluntat de distreure el personal mentre les tissores retallen somnis. I els de *Cuatro amantes* fia en la utopia dels sentiments, o quan tot és possible... fins que la crua realitat s'imposa. Calia un trajecte tan llarg per a tan curta comèdia vital? Al capdavall, la

Cuatro amantes

Director: Antony Cordier.
Intèrprets: Marina Fois, Élodie Bouchez, Roschdy Zem, Nicolas Duvauchelle. França, 2010.
103'. Rambla Lleida.

família catòlica, apostòlica, romànica, s'imposa. *Merde*, que diria el pare Ubú!

La imatge. Els quatre amants interposats, arrebossats de farina, camí del riu.

La frase. "Tot i ser feliços, esperem de la vida que ens passi alguna cosa", admet la Rachel. Què vol dir ser feliç? Un avorriment disseminat per l'Estat del Benestar?

La recomanació. Cinèfils irreidents pel que fa a comèdies gavatxes tot a mil, és a dir, elucubracions impostades.